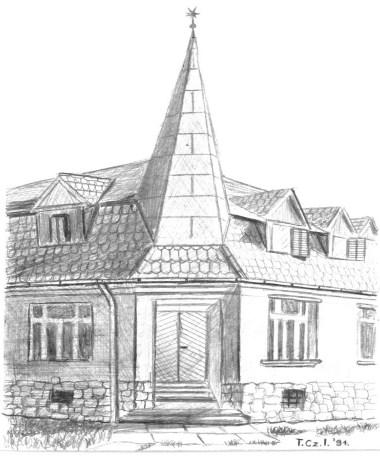

Aktuális Hírlevél

*A Budaörsi Református Egyházközség hírlevele 2013. októberében,
a reformáció emlékünnepe*

KÁLVIN EMLÉKÉVEK 2009 - 2014

Kálvin János „A keresztyén vallás alapvonalai” című művében a nyugalom napjának megszenteléséről

Megemlékezzél a szombat napról, hogy azt megszenteld. Hat napon át munkálkodjál és minden dolgot elvégezd, a hetediken azonban a te Uradnak, Istenednek szombatja vagy. Ne tedd akkor semmi dolgot, se te, se fiad, se leányod, se szolgálád, se barmod, se a te jövevényed, aki a te kapudon belől van. Mert hat napon át teremtette az Úr az eget és földet, a tengert és mindent, ami azokban van, és a hetedik napon megnyugodott. Azért megáldotta és megszentelte azt. (A zsidó: sabbath, a latin: sabbatum, a magyar: szombat azt jelenti: "nyugalom".)

A kegyességhez és az Isten tiszteletéhez tartozik a szombat megtartása is, amennyiben éppen az első táblához van kapcsolva, és a nap megszentelésének nevezetik. Azért soha semmit sem kívánt ennél szigorúbban az Úr, és a midőn a prófétáknál azt akarja jelezni, hogy az egész vallás megromlott: azt mondja, hogy az ő szombatja bemocskoltatott, megszentés-telenített, megsértetett, nem őriztetett és nem szenteltetett meg; mintegy ha azt jelezné, hogy ezen engedelmesség megtagadása után nem maradna semmi, amivel őt tisztelni lehetne. Kétségtelen, hogy ez a parancsolat árnyképes ("Árnyképes"-nek nevezik Pál apostol után azokat a zsidó ceremóniákat és ceremóniális törvényeket, melyeket úgy fognak fel,

hogy az Isten azokban valami magasabb igazságot akart szemléltetni, azok által valami felsőbb igazságra előkészíteni és arra vezérelni, melyet aztán csak a keresztyénségben, a Jézus

Krisztus által jelentett ki teljesen és világosan, s amelyek olyan viszonyban vannak egymáshoz, mint *maga a dolog és annak árnyékképe*. Amiből következett, hogy mikor már magát a dolgot világosan látjuk, akkor nem tartjuk magunkat az árnyékképhez, vagyis ez utóbbiak érvénye megszűnik. *Ford.*) volt csupán, és csak a zsidóknak volt rendelve a ceremóniális időkre, azért, hogy ennek külső megtartásában, Istennek lélekben való tisztelete legyen ábrázolva. Ennél fogva, mint a mózesi törvény többi árnyképei, ez is megszűnt a Krisztus eljövételével, ki az árnyaknak fénye és a képeknek valódisága, –

amint erről Pál világosan bizonyosságot téten. De hogyha a ceremóniák és külső szertartások alól, amelyek által Isten, a törvény nevelő korszaka alatt a zsidók hitét fejlesztette, mi fel szabadultunk is: azért a törvény igazsága, melyet az Úr a zsidóknak és nekünk egyaránt örök érvénnyel rendelt – kötelező marad ránk nézve. Ez az igazság pedig a következő: mi nekutána Istent félni és szeretni tartozunk: legyünk rajta, hogy nyugodalmunk legyen öbenne. Ami akkor lesz, ha teljesen lemondunk a

mi hiábavaló kívánságainkról, amelyek úgyis csak a mi lelkiismeretünket gyötrik, zavarják és háborgatják; ha felhagyunk a mi érzékiségünk gonosz cselekedeteivel, azaz azokkal, amelyek a mi testi kívánságainkból és a mi természetünk gyarlóságából származnak; egy szóval: ha felhagyunk mindazon cselekedetekkel, amelyek nem az Isten lelkétől vannak, viseljük bár az emberi bölcsesség bármiféle bélyegét magukon. Minden ilyen cselekedet igazán szolgai munka, amelyeknek elhagyását parancsolja a szombat törvénye, hogy ekként az Isten bennünk lakozzék és munkálja mi bennünk a jót és az ő Szentlelkének vezetésével minket kormányozzon; akinek uralma békességet és nyugalmat hoz a lelkiismeretnek. Ez az igazi szombat, amelynek a zsidók szombatja csak előképe (typusa) és mintegy árnyéka volt. – És azért tétetett a hetedik napra, mivel ez a szám a szentírásban a tökéletességet jelöli. Ami arra tanít bennünket, hogy Isten folytonos szombatot rendelt nekünk, amelynek vége ne legyen; aztán meg arra, hogy ez a szombat soha sem fog teljesen és kellő tökéletességgel megszenteltetni, egészen a hetedik napig. Ama hetedik nap pedig az utolsó és örökkévaló, amelyre ha részben rávirradunk is, amennyiben hívők vagyunk, mégsem értük el teljesen. Mert most a hit által csak megkezdettük a mi nyugalomunkat Istenben, és e nyugalomban naponta előbbre is haladunk, hogy akkor végre teljessé legyen, midőn betelik Ézsaiásnak ama jövendölése, (amelyben Isten egyházának szombat szombatára ígértetik; ti. midőn Isten lesz minden mindenkben. Ezt az Úr is megmutatta nekünk az ő világteremtésében, amelyet hat napon át elvégzett, míg a hetediken megszűnt minden munkától, hogy az ő példája szerint mi is a munkától megszűnvén, nyugalomunkat benne keressük és szüntelenül arra törekedjünk, hogy eljussunk a hetedik nap ezen szombatjára.

Ami az Úr napját, a vasárnapot illeti, amelyet most ünneplünk, az nem azért rendeltetett, hogy a többieknél inkább megszenteljük, azaz szentebbnek tartsuk. Mert ez egyedül az Isten előjoga, aki minden napot egyformán megtisztelt. Hanem inkább azért, hogy az Istent imádni és dicsérni, az ígét hallgatni és a szakramentumokkal élni az egyház ezen a napon összegyűljön. Hogy e kötelességünket minden akadálytól menten minél nagyobb buzgalommal betölthessük: szünetelünk minden mesterségtől és kézi munkától, szintúgy minden szórakozástól, amelyek a mi e világ-

beli életrendünkhöz tartoznak. Ugyanezen természetűek a többi ünnepnapok is, amelyek a mi üdvösségünk titkainak emlékeztetét újítják fel. Mert, ha mi az ígét, amint illik, egész lélekkel magunkba szívjuk, és általa az ő-ember cselekedeteit megöleldöljük: akkor nemcsak ünnepnapokon, hanem mindennap folytonosan szombatot szentelünk és – amint itt rendelve van – elkezdünk szombatot szombatra ünnepelni.

Egyszóval: nem vallási okokból teszünk különbséget nap és nap között, hanem a közéleti rend érdekéből. Mert bizonyos előírt napjaink nem azért vannak, hogy akkor egyszerűen ünnepeljünk, mintha a mi munkaszünetünkkel tisztelnők és gyönyörködtetnők az Istent: hanem azért, mert szükséges, hogy az egyház valamelyik napon összegyűljön. A napot pedig biztosan megszabni és megállapítani azért fontos dolog, hogy mindenek jó rendben és zavar nélkül történjenek. Így lesznek semmivé azoknak az álbölcselkedőknek üres fecsegései, kik ezen zsidónézettel árasztották el a világot, hogy ezen parancsolatban elvesztette ugyan érvényét, ami ceremóniális volt (így nevezik ugyanis – nyelvhasználatuk szerint – a hetedik napnak tulajdonított különös méltóságot): megmaradt azonban, ami erkölcsi, ti. a hét egyik napjának különös tiszteletben tartása. Ámde ez semmi sem egyéb, mint a zsidók kisebbsítésére megváltoztatni a napot, de megtartani a napnak tiszteletét. És valóban, eléggé látjuk, hogy az ilyen felfogásnak minő eredménye lett. Mert akik az ő rendelkezéseikhez kötik magukat, azok a szombatoskodásuk durva és érzékies babonájával háromszorosan felülmúlják még a zsidókat is: annyira, hogy az a pirongatás, amit Ézsaiásnál olvasunk, éppúgy ráillik ezekre ma, mint azokra, kiket az ő idejében a próféta ostromozott.

A szombat megülésében a zsidóknak egy másik kötelességre is kellett nézniök, amely nem a vallásra tartozott, hanem a méltányosságnak az emberek közti ápolására vonatkozott; ami azt akarja, hogy koronként a szolgálókról és állatokról a teher levétessék, hogy embertelen munkáltatók a folytonos hajsza-lással mértéken túl ne gyötörjék őket. Jóllehet ezzel Mózes – amint én ítélem – nem annyira a teendő intézkedés okára, mint a tett intézkedés áldására mutatott rá. E méltányossági tekintet ma is figyelembe kell vennünk, nem valami szolgai kényszerűségből, hanem a szeretet sugallatából.

Kiszögezte, s nem tudta, mit cselekszik.
Tudós vitát és tisztulást akart.
Világoljon az Evangélium!
Aranyért nincsen kegyelem!
Bűnbánat nélkül nincs bocsánat!

Ha látta volna már,
hogyan 95 tétele,
mint vihar süvítő szele,
szöveg végig országokon, világon,
ha látta volna a nyomában támadt
villámos zivatart,
s mint vérfagyasztó vízió,
szemébe lobbant volna máglyák lángja,
gályarabság és inkvizíció
vajon megtette volna akkor is?!

Nem verte volna vissza látomása?

Nem hullott volna ki csontos kezéből
tételszegező súlyos kalapácsa?

Lehet ... ha nem a Hatalmas keze
vezette volna
tételíró kezét,
Akivel ellenkezni kárhozat,
aki előtt csak térdre hullni jó...
Lehet ... ha nem a Hatalmas szava
mondta volna: Legyen
világosság és reformáció!

Kiszögezte, s nem tudta, mit cselekszik.
Nem tudta, hogy a 95 tétel
útnak indul és századokon átlép.

Megírta, mert meg kellett írnia.
S kiszögezte, mert „nem tehetett másképp!”

Reformáció Magyarországon

Mátyás király óta jártak magyar (főúri) fiatalok nyugati egyetemekre (Páduába pl. Báthory István későbbi erdélyi fejedelem, majd lengyel király Firenzébe).

Mohács után (1526) már ismerték a lutheri tanokat (1517. október. 31.), ez megváltoztatta a peregrináció irányát, Wittenbergbe, Halléba, más német, németalföldi egyetemekre mentek, az új hitelvek és világnézet elsajátítására. Ebben az időben szegény sorsú fiatalok is elindultak, néha támogatással, de a saját erejükből is (pl. Szenczi Molnár Albert, Huszár Gál).

Hazatérve hosszabb - rövidebb tanulmányok után az országban olyan műveltséget, elhívatottságot hoztak magukkal, amivel a török terjeszkedés elől elmenekült kolozsvári papságot pótolni tudták, a török kiűzése után becslések szerint az ország 95 %-a protestáns lett. Legfontosabb feladatuknak tekintették a bibliai alapon nyugvó tiszta hit anyanyelven történő megismertetését, iskolák, templomok építését.

Szegedi Kis István 1545-ben Cegléden (de más településeken is) protestáns gyülekezetet alapított, később Debrecenben működött.

Kálmáncsehi Sánta Márton Kolozsváron, más erdélyi városokban 1559-től hozta létre „újhitű” gyülekezeteit.

Huszár Gál hosszabb tanulmányút és

nyomdászati tevékenység után, (nyomdáját is hozva) tért haza. Itthon állandó zaklatások, üldözések közt nagy műveltséggel adta ki imádságos és énekeskönyveit. Végül Debrecenben talált nyugalmat, és nyomdászként működött hasznosan.

Skaricza Máté prédikátor énekszerzőként működött.

Méliusz Juhász Péter (akit „magyar Kálvinnak” is hívtak), bár nem tanult Kálvintól, 15 évig Debrecenben működött (Szegedi Kis Istvánnal), megalapozta a város máig tartó református elkötelezettségét, hatása alá vonva az egész Tiszántúlt. Figyelembe véve a korabeli közlekedési és kommunikációs lehetőségeket, hihetetlen eredményeket produkáltak meggyőződéses hittel a genfi tanok elterjesztésében.

Az 1560-70-es években különvált a lutheri és kálvini irányzat, országosan az utóbbi dominált. Erdélyben önállósult Dávid Ferenc munkája nyomán az unitárius egyház.

1590-ben Károli Gáspár (és segítői) fordításában megjelent a teljes magyar nyelvű Biblia, ami megalapozta a magyar nyelv irodalmi szintre emelését, a „magyar identitás” kialakulását, hozzájárulva a nemzet megmaradásához. Ugyanebben az évben kiadták az első magyar énekeskönyvet is a régi graduálok kiváltására. Mondhatjuk: reformáció évszázada volt.

Az 1600-as évek a Református Egyház kiteljesedését, egyben az ellenreformáció megindulását hozta (Pázmány Péter személyében).

Nagy hatalmú támogatói voltak egyháznak Bocskai István, Bethlen Gábor, Rákócziak, Lorántffy Zsuzsanna, Bornemissza Péter, a Rádayak, Bod Péter és mások révén.

Kialakultak a most már „nagy múltú”-ként ismert iskolák: Sárospatak, Pápa, Debrecen, Nagyenyed, melyekben teológián kívül világi tudományokat is oktattak.

Létrejöttek az egyházkerületek jelentős önállósággal.

1646-ban ült össze az első országos zsinat, amely elfogadta az 5. sz.-ban kialakult Apostoli Hitvallást, amit máig minden keresztyén egyház (unitárius kivételével) elfogad.

Hitvallásos iratként, hitelvi alapként fogadta el a Heidelbergi Kátét (amit ez év nyarán adtak ki legújabb fordításban).

Szenci Molnár Albert 1606-ban adta ki magyarul a 150 genfi zsoltárt. Rendkívüli hányattatások, nehézségek közt élt.

Iskoláinkban csodálatos képességű, hatású pedagógusok tanítottak, mint Apáczai Csere János, Sárospatakon tanított - Lorántffy Zsuzsanna meghívására korának elismert pedagógusa, a cseh Comenius.

Már a sz. első felében végeztek diakóniai munkát, az állandó háborúk kárvallottjai javára. Megalakultak az első presbitériumok. Ebben az időben történt a prédikátorok gályarab-sága.

A sz. második felében Erdély hanyatlása és az erősödő ellenreformáció hatására a lendület megtört (szépirodalmi művek jól tükrözik az állapotokat, Móricz: Erdély 3. kötet, Herczeg Ferenc: Pro Pátria).

Az 1700-as években folytatódtak az üldözések, különösen a Rákóczi szabadságharc leverése utáni megtorlások (birtokpercek, elkobzások, kivégzések) rekatolizálásnak ellenállók felé. A sárospataki, pápai teológiai akadémiákat falura telepítették. Kivételesnek mondható a Ráday család több generáción át kitartó hűsége, támogatása.

Ebben az időben élt Debrecenben, majd nyugati teológiákon tanult, majd hosszú, áldott tevékenységét itthon kifejtve írta imádságos könyvét az „Öreg Szikszai”.

A század végére II. József türelmi rendelete nyomán enyhült az üldözés, iskolák, templomok épülhettek – közülük sok ma is áll – az Úr kegyelméből.

Az 1800-as évek jelentős társadalmi változásai Pestet kiemelt szerephez juttatták, létrejött egy támogatói kör. Modern középiskolák (Lónyay, Baár-Madas Gimnázium), Teológiai Akadémia létesült. Árvaházakat, ispotályokat hoztak létre, nyugati mintára közadakozásból is fenn tudták magukat tartani. Az egyesült Budapesten református gyülekezetek alakultak, kiépítették a központi irányítást, majd a korábban önálló egyházkerületek egy-egy zsinati vezetésként hoztak létre.

Ismét megerősödött a peregrináció, beke-rültünk a nemzetközi kapcsolatok rendszeré-be. Meg kell említeni a 48-as szabadságharc-ban való tevékeny részvételt iskolák, akadé-miák részéről.

A XX. század nagy ígéretekkel indult, újabb iskolák, máig álló csodálatos templo-mok épültek, szeretetotthonokat, kórházat, gyülekezeti házakat építettek. A század elején máig csodálható kultúrpaloták épültek (Szabadka, Marosvásárhely, Beregszász..., a hazaiakkal egy időben).

Az I. világháború után az egyháznak is fő tevékenysége volt az elesettek, árvák gondozása, szociális intézmények ellátása.

Kiépült a nemzetközi kapcsolatok rendszer tudomány és misszió területén.

A II. világháború után az egyházak ellehetetlenítése volt a hatalom fő célkitűzése, sok hűségese lelkész és hívő család szétzüllesztésével, ellehetetlenítésével.

Hálát adhatunk az Úrnak, hogy akkor is adott áldozatkész igehirdetőket, gyülekezeteket, ha nehezen is, de fenn tudták magukat tartani az Ő kegyelméből.

Most kérhetjük a Mindenhatót, hogy a jubileumi években (2007-17) újra adjon erőt a megújuláshoz, az új lehetőségek (hitoktatás, építési támogatások) kihasználásához. Istennünk nagy ajándéka lenne, ha a reformáció 500. évfordulójára segítségével új Hajlékot tudnánk építeni. Az Úr adjon hozzá elég elszántságot, erőt és kitartást.

Soli Deo Gloria

Nemes Tibor

„Amit most indítványozni akarok, olyan, aminek nem volna szabad szokatlannak, vagy kivihetetlennek látszania. Mégis félek azonban, hogy a gyülekezet sok tagja előtt olyannak fog feltűnni. De hogy szándékomat jól értsük, indítványomat röviden és világosan adom elő. Önkénteseket akarok toborzani a gyülekezet tagjai közül, akik lekötelezik magukat, hogy egy évig semmit sem cselekszenek, amíg előbb maguktól komolyan és becsületesen meg nem kérdezik: »Mit tenne Jézus?« és a kérdés feltevése, megfontolása után, mindenik úgy fog cselekedni, tekintet nélkül a következményekre, amint meggyőződik arról, hogy Jézus az ő helyében miként cselekednék. Természetesen én is sorakozni fogok az önkéntesek közé és fölteszem, hogy a gyülekezet nem fog megütközni az ezután való magaviseletemen, mely a példányképünk hű követésére leszen alapítva, hiszem, senki sem fog bennem megbotránkozni, ha elgondolja, hogy Krisztus is úgy cselekednék az adott viszonyok között. Azt hiszem, elég világosan kifejeztem magamat? Kérem a gyülekezet mindazon tagjait, akik csatlakozni akarnak, az istentisztelet végeztével maradjanak bent és a tervet részletesen meg fogjuk beszélni. Jelszavunk leend: »Mit tenne Jézus?« Célunk: Úgy cselekedni, amint Ő cselekednék a mi helyzetünkben, nem törődve a közvetlen eredménnyel. Más szavakkal mondván: oly híve és betű szerint akarunk Jézus nyomdokaiban járni, amiként nézetünk szerint tanítványitól megvárja. Akik erre önként vállalkoznak, mátol számítva egy évig kötelezik le magukat az e mód szerint való életre.” (Sheldon, Az Ő nyomdokain, Bp., 1931., 16-17.)

Kegyességi, lelakiségi regényekről viszonylag ritkán olvasunk, még ritkábban beszélgetünk. Van néhány sikeres kötet, amelyeket időről időre elővehetünk és újraolvashatunk, a teljesség igénye nélkül ezen csoportba tartozik Lewis, C.S.: Csúrcsavar levelei vagy Plass, Adrian: Egy kegyes kétbalkezes naplója. Általában jellemző ezen kötetekre a puhafedeles kötés, és zsebméretű kiadás. Az írók törekednek a helyi társadalomban felmerülő problémák megfogalmazására és általában egy általános keresztyén üzenet megfogalmazására. A megjelentetés formája is ezt szolgálja, mivel a gyengébb minőségű papír és puha kötés egyaránt a tömeges terjesztésre a jelen olvasói igényeinek kielégítését hivatott betölteni. A nyomtatásnál és előkészítésénél nem feltétel a tartósságnak

való megfelelés. Ebbe a sorba illeszthető a több mint száz évvel ezelőtt megjelent Az Ő nyomdokain – avagy Mit tenne Jézus regény Sheldontól. Ez a kötet annyiban tér el az előbb említettektől, hogy a Guinness Recordok nyilvántartása szerint, a világ egyik legtöbb példányszámban kiadott regénye. Szerkesztői hozzáállástól függően a TOP 10 vagy TOP 20 közé sorolták be, a Harry Potter megjelenéséig. A kegyességi regények között is van olyan, mely korszakokon átível.

Az Ő nyomdokai, avagy Mit tenne Jézus? kötet azért fontos, mert címe önálló életre kelt, szinte minden hazai gyülekezetben megtalálható, leginkább a fiatalok körében. A WWJD rövidítés e kötet címéből terjedt el, és az utóbbi fél évszázadban karkötők divatjaként vált ismertté, legutóbb pedig megfilmesítették. Érdekes feleleveníteni, hogy az egykori Bethesda kórházban a diakonisszák is előszeretettel osztogatták a „Mit tenne Jézus?” feliratú táblákat a pacienseknek és hozzátartozóiknak a II. világháború ideje alatt és azt követően. Történt és történik ez úgy, hogy a kötet címe hódít a gyülekezetekben, de a regényt, a művet alig olvasták még Magyarországon. (Ennek egyik természetes oka, hogy csak négy alkalommal jelent meg; 1903., 1911., 1931. és 2008.)

A regény központi kérdését a címben foglalta össze a metodista Sheldon; azaz Mit tenne Jézus? A cselekmény kibontásában minden szereplő esetében hasonló sémát követett az író, azaz először bemutatta életkörülményeit, korábbi életszakaszukat, majd a „mit tenne helyemben Jézus?” kérdéssel konfrontálódtak a szereplők. Ezen konfliktusok egy része társadalmi jellegű, lekövethető a 19. századi USA-beli társadalmi problémák megjelenése, úgy, mint a városi polgárság kontra munkásság helyzetének ismertetése, valamint az észak-dél ellentét agyonhallgatása, az innovatív iparágak szárnyalása és az ebből következő hatások az egyénre, családra és társadalomra. A regény főbb szereplői egytől egyik a középosztályhoz tartoznak. A főhős Maxwell Henrik lelkész, aki maga is nagy lelki tusakodáson át talál lelki békéjére és teszi fel magának újra és újra a kérdést, „mit tenne helyemben Jézus?” A többi szereplő is, Page Virginia, a sok talentumú énekesnő, aki inkább templomokban énekel, mintsem hogy karriert építene. Továbbá Power Sándor, a vasúti mérnök, aki leleplez egy panamázt, ezzel maga és családjának életkörülmé-

nyeit is veszélyeztetve áll ki hite, meggyőződése mellett, vagy Normann Eduard a 19. század végi újságkiadás és szenzációhajhászással szembeni fellépése egyaránt azt a kérdést járja körbe, miként lehet Jézus melletti döntésünk mindennapos megélését a legnagyobb elégedettséggel megélni.

A kötet néhány évvel megjelenése után már elérhető volt magyar fordításban. A fordítás nem a legszerencsésebb, sőt maga a téma és annak kibontása is inkább a 19. századi fejlődés

regények egyszerűbb változatának tekinthető. DE jó eszköz lehet arra a regény, hogy néhány órára kiszakadjunk a megszokott kerékvágásból, kicsit elgondolkodjunk egy-egy szereplőn és élethelyzetén. Végül pedig arra, hogy feltegyük magunknak a kérdést; mit tenne Jézus az én helyzetemben? Mit tehetek én?

Molnár Sándor Károly
lelkész

Csendeshét 2013.

Csendeshetünket július 15-e – 21-e között 69 fő részvételével tartottuk meg.

nyertünk a napi igeszakaszok kiscsoportos megbeszélése, értelmezése alkalmával.

E felejthetetlen hét folyamán sok-sok alkalom adódott a testvérekkel való személyes hétköznapi jellegű beszélgetésekre is, jutott idő szabadidős programok adta élmények átélésére is.

A környék megismerését célzó túra, a játékos bibliai vetélkedő, a tartalmas kassai kirándulás mind, mind hozzájárultak a kis testvéri közösség mindinkább szoros testvéri közösséggé formálásához. Modern szóval „csapatépítő” jel-

legűek voltak.

A záró tábortűz, a szalonnasütés nemcsak kulináris élvezeteket nyújtott, hanem alkalmat az egyéni nagy-nagy beszélgetésekre, egymás közelebbi megismeréséhez.

Nem gondolom, hogy az Úr ellen való események, hanem színes foltok voltak ezek a csendességben, az Úr dicsőítése folyamatában.

Szükség van a jókedvű, közös együttlétekre itt is, a civil életünkben is. Hiszen az Úr – úgy vélem -, nem hermetikusan elzárkózva élni, imát mormolva, bezárkózásra teremtett bennünket.

Személy szerint én mindig úgy érzem a csendeshétről hazaérkezvén, jobb emberré váltam, újabb és újabb lépésekkel kerültem közelebb a Teremtőmhöz.

Ezen a csendeshéten megbizonyosodtam, hogy engem is elfogad, szeret az Úr, sokszor megtapasztalhattam, hogy figyel rám, segít (s megtanultam hozzá imában fordulni egyre többször).

A csendeshét lelki élménye és tanítása

Ebben az esztendőben a Zempléni-hegység legészakibb csücskében található Bózsván tölthetünk egy lelki feltöltődést ajándékozó hetet a testvérekkel. Olyan csodás volt ez a háborítatlan nyugalmú vidék, mintha a teremtés után az Úr megfellebbezett volna róla, s meghagyta érintetlen szépségében. Igazi elvonulásra, elcsendesedésre tartalékkolt helye volt Istennek a mi számunkra fenntartva.

Itt háborítatlanul, zavaró körülmények nélkül kereshettük az Úrhoz vezető utat, s úgy gondolom, rá is leltünk erre az útra.

Naponta megmerítkezhettünk az Ő szeretetében, gondoskodásában. Itt igazán érezhettük állandó jelenlétét, folyamatosan érzékelhettük, hogy fogja kezünket, nem enged el magától, s ez semmihez sem hasonlítható biztonságot, erős köteléket jelentett vele mindnyájunknak.

Feltétlen hitépítő, hitünket erősítő lehetőséget

Hazatérvén egyre többször kapom rajt' magam, hogy könnyebben tudom háttérbe szorítani a saját akaratomat. Rájöttem: nem nekem kell mindig, mindent megoldani a nyomorult kis életemben, van kihez kérdéssel, kéréssel fordulnom. A bózsmai napok után kevésbé vagyok kételyekkel teli. Nagyot léptem előre abban is, hogy megtapasztalhatom napi gyakorisággal, hogy feltétel nélküli bizalmam alakult ki az én mennyei Atyám iránt. Itthoni csendességeimben van részem – hála érte neki – megtapasztalni ezt az iránta való jóleső bizalmat.

Csak reménykedni tudok, hogy Szentlelke folyamatosan munkálkodik bennem, s formál, alakít szüntelen.

Most már érzem, tudom; nem hagy magamra, egyre erősebben fogja a kezem.

Én pedig örömmel, hálásan ragadom meg a felém nyújtott atyai kezet, erősen szorítva kapaszkodom bele. Többé soha nem leszek egyedül.

Hálás szívvel köszönöm meg e fantasztikus hely megtalálásáért, a szervezés lebonyolításáért, Varga András és felesége: Márti áldozatos, min-

denre figyelemmel lévő óriási munkáját, melyet mindnyájunk érdekében végeztek Bózsván is.

Kérem az Urat, lehessen még a jövőben is hasonló alkalmakban részünk!

Kovács Kati néni

Úrvacsora osztás

Az idei csendeshéten az óvodás gyermekek között szolgálhattam. Nem akartam elvállalni, nem éreztem magam felkészültnek, csak egy pár alkalmat tartottam még, de a második kérésre már nem tudtam nemet mondani, ha az Úr hív nem mondhatok nemet, sőt örülnöm kell neki. Nem ment ez ilyen könnyen elsőre, de ma már hálás vagyok, hogy szolgálhattam, többet kaptam a gyerekektől, mint amit én tudtam adni. Ők sokkal türelmesebbek voltak hozzám, mint én hozzájuk és magamhoz, mikor úgy éreztem, hogy erre én nem vagyok alkalmas. Szerettem volna oda szeretni őket az Úr Jézus közelébe, és tudtam, hogy erre én képtelen vagyok, csak az Úrral együtt lehetséges. A hitem ebben az ügy-

ben még nem volt elég erős, többször elbuktam, kétségbe estem, fegyelmezni nem tudok, a figyelmüket hosszabb ideig fenntartani nem tudom, és egyszer csak azt vettem észre, hogy nem én adok, hanem csak kapok. Nagyon sok kedvességet, figyelmet, szeretetet kaptam a gyerekektől, hálás vagyok ezért is az Úrnak, övé a dicsőség! Utolsó este olyan jó volt látni, hogy még azok a kisgyerekek is, akikben a legnagyobb ellenállás volt, csillogó szemmel, lelkesen énekeltek a többiekkel együtt. Nagyon jól esett a szülők, nagyszülők köszönete is, én köszönöm a bizalmukat!

Kósa Ági

Nyársalás

Gyermekeink műsora a tábortűznél

Kedves Testvérek!

Egy olyan könyvet szeretnék ajánlani, melyre a keresztyén nők húsz éve várnak. Elbűvölő.

A női szív szabadsága Írta **John és Stasi**

Eldredge

A modern nő elvárások keresztüzében hivatott megtalálni identitását, ezért a folyamatos megfelelés kényszernek engedve lassú önpusztításba kezd, vagy túlzott önmegvalósítási szerepet vállal.

Az őszinte törekvések közepette észrevétlenül

korlátok közé szorul a női mivolt, jöllehet Isten kezdetektől fogva szabaddá tesz a szépség feltárására, a férfiszív megszelídítésére, majd az anyai szerep boldog megélésére. A könyv több, mint a női lélek pusztá megismerése, a három gyerekes lelkigondozó, Stasi Eldredge hiteles szavai (melyek férje, Jonh Eldredge gondolataival egészülnek ki) személyes példákon keresztül válnak megindítóan bensőségesse.

A könyv rendelhető az iratterjesztésben.

Ára: 2.500 Ft

Gyermekoldal

Kedves Gyerekek!

Nekem az egész életemet beragyogja mennyei Atyánk utat mutató fénye.

Olyan sokszor jár a fejemben az a gondolat, hogy miért van, és miért jó a bűn. Sajnos könnyebb rosszat tenni, könnyebb a Sátán kísértésének engedni, mint a helyes úton járni. Szeretném nektek elmesélni megtérésem történetét. Nem volt nehéz dolgom, ugyanis református családba születtem. Amióta az eszemet tudom, azóta ismerem Istent, ám igazából 2009. március 5-től vagyok a gyermeke. A „Csodát virágozik a jelen” országos, magyar nyelvi verseny előtti estén imádkoztam az Úrhoz, hogy holnap nehéz napom lesz, segítsen nekem és mentsen meg a bűn súlyos terhétől. A verseny utáni napon tudtuk meg az eredményt, ami nagyon jó volt, mert II. helyezett lettem. Ekkor hittem el, hogy Ő a világ Ura, hogy Ő irányít mindent. Ezért egyedül Ővé a dicsőség!

Szeretnék még nektek írni a gyülekezetünk-ről is. Én már kb. 10 éve járok rendszeresen templomba. Az évek során sikerült mindenkivel barátságot kötnöm. Nagyon szeretem ezt a jó közösséget.

DERŰ GYEREKEK KÖZÖTT

- Mari néni hány éves?
- Nem tudom fiam, majd megnézem a családi Bibliában.
- Húha, már olyan idős, hogy a Bibliában is benne van?

Az iskolában Dávid és Góliát történetét tanulják.

- Mikor történt ez? - kíváncsiskodott Jani.
- Már háromezer évvel ezelőtt.
- De jó memóriája van a tanár néninek.

Én is tagja vagyok a „csodaklikkezők” nagy táborának*. Nagyon izgalmasak és tanulságosak a kalandjátékok. Öröm játszani az oldalon. Az is jó, hogy tanácsadóinktól válaszokat is kapunk a feladatokra. Szívből ajánlom mindenkinek ezt az oldalt.

A Levelező Klubban ** is aktívan részt vesznek immár három éve. A feladatlapok mellé szoktam kapni matricát illetve könyvjelzőt is. Ezt is nagyon szeretem.

Egyik vezérigém a János 3,16: ”Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

El szoktam töprengeni azon, hogy én képes lennék-e ekkora áldozatot hozni, de nem. Ebből is látszik, hogy Isten mennyire szeret minket, és azt szeretné, ha hűséges követői lennénk.

Szeretettel: Gyürky Anna (11 éves)

*Látogass el a www.csodaklikk.com oldalra, hogy Te is a csodaklikkezők táborába tartozhass

**A levelező Klubba a következő címen jelentkezhetsz: VISZ, 2119 Pécel, Nyírfu utca.

(Írd meg a nevedet, címedet, életkorodat, és küldjük az első levelet.)

- Ki karmolt össze ilyen csúnyán?
- A nővérem.
- ?
- Mert amikor azt imádkoztam, hogy „szabadíts meg a gonosztól”, ránéztem.

Marci fagyaltot nyalogatva tért haza vasárnap.

- Honnan vetted rá a pénzt?
- Te adtad. Megmaradt, mert a templomba nem kértek belépti díjat.

Anyák napja

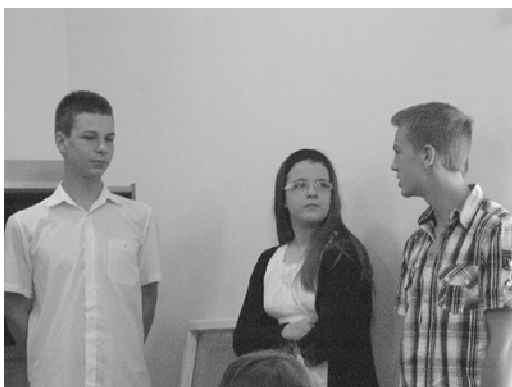
Meghatóan érzelemgazdag műsorral köszöntötték gyermekeink az édesanyákat. (Kocsárdi Márton 6. oszt. tanuló saját költésű versét mondta el)

Felnőtt testvéreink konfirmációja

Az első úrvacsora május 20.-án, pünkösd második napján volt.
Hitükről bizottságot tettek: Benyó István, Englert György, Gots Lászlóné, Kiss József, Kiss Józsefné.

2013. június 9. Gyülekezeti nap

A gyülekezeti nap keretében a tanévzáró istentiszteleten gyermekek énekszóval, 8. osztályosok Max Lucado: „A zöld orr” c. jelenetnek előadásával szolgáltak

Közös ebéd

„A szeretetre vágyó
süni” címmel inter-
aktív bábozás volt.

Szőke Etelka refor-
mátus lelkész elő-
adása: „Szeretem a
gyermekem a ma-
gam módján” És az
ő igényei?

Szeptember 25-26-
27-én Györfi Mihály
evangélikus lelkész
igehirdetésével
evangélizáció volt
templomunkban.

Október 31-én 18 órai kezdettel ünnepi istentisztelet lesz az evangélikus testvérekkel együtt az evangélikus templomban.

Az önkormányzati iskolák hittan órarendje:

1. számú Iskola:

kedd 14 óra 2.39. terem

Hermann Ottó Ált. Iskola:

csütörtök 14:00 óra, fszt. 3. terem

Bleyer Jakab Ált. Iskola:

kedd 13:50 óra

Kesjár Csaba Ált. Iskola

alsósoknak: péntek 12:55 óra, 7. t oszt. terme,

felsősöknek: péntek 14:00 óra, 7. t terme

Állandó gyülekezeti alkalmak

Vasárnap	10.00 óra	Istentisztelet (pici gyermekekkel a baba-szobában lehet hallgatni)
Vasárnap	10.00 óra	Gyermekistentiszteletek (két csoportban)
Kedd	10.00 óra	Istentisztelet a Kamaraerdei Idősek Otthonában (kéthetente)
Kedd	19.00 óra	Kereszt-kérdések kurzus (10 héten át)
Szerda	9.00 óra	Nyugdíjasok köre
Csütörtök	18.00 óra	Bibliaóra
Minden hónap második vasárnapján istentisztelet után imaóra.		

Budaörsi Református Egyházközség
2040 Budaörs, Clementis L. u. 5.
Tel/Fax: (23) 415 205
Internet: <http://www.refbudaors.hu>
E-mail: gyulekezet@refbudaors.hu

Szerkesztő:
Györgyjakab Endre
Felelős kiadó:
Petőné Püski Ilona
Tördelés:
Homonnay-Beke Enikő